

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2015. szeptember hó 30. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2014. november hó 05. napján kihirdetett **9.Fkf.202/2014/4.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy a vádlottat próbára bocsátás helyett **megrovásban r é s z e s í t i .**

A pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezést **m e l l ő z i .**

Egyebekben a másodfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

A harmadfokú eljárásban felmerült 13.720,- (Tizenháromezer-hétszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Békéscsabai Járásbíróság a 2014. február 13. napján kihirdetett 10.Fk.281/2013/21. számú ítéletével a vádlottat az ellene testi sértés büntette [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette. 184.663,- forint bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott felmentése miatt, bűnössége megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

A Békés Megyei Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének megállapítását az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, próbaidőre felfüggesztett fiatalok fogháza kiszabását azzal, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

A Gyulai Törvényszék a 2014. november 5. napján kihirdetett 9.Fkf.202/2014/4. számú ítéletével az első fokú ítéletet megváltoztatta, a vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző, (4) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért őt 2 évre próbára bocsátotta. Megállapította, hogy a fiatal vádlott a próbaidő alatt pártfogó

felügyelet alatt áll. Kötelezte a felmerült 184.663,- forint bünygi költség megfizetésére, egyben megállapította, hogy a másodfokú bünygi költséget, mely 8.000,- forint, a vádlott viseli.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott, a védő, és a törvényes képviselő jelentett be fellebbezést az első fokú ítélet helybenhagyása, tartalmát tekintve vádlott felmentése érdekében.

A védő fellebbezését írásban indokolta, melyben elsődlegesen az első fokú ítélet helybenhagyását, azaz a vádlott felmentését, másodlagosan enyhébb intézkedés, megrovás alkalmazását indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a másodfokú tényállás és a büntetés kiszabási körülmények helyesbítése mellett a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, utalt az eljáró bíróságok eljárási szabálysértéseire.

Az ítéletábla az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést ítélte alaposnak, egyben az ügyésznek az eljárási szabálysértésekre vonatkozó észrevételét osztotta.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a sértett nyomozás során tett vallomását bizonyítékként értékelte.

A nyomozó hatóság ugyanis törvénysértően a sértettet gyermekkorú tanúként hallgatta ki annak ellenére, hogy ő a kihallgatásakor - 2013. január 16.-án - már betöltötte a tizennegyedik életévét. Ennek következtében a nyomozó hatóság a sértettet nem figyelmeztette a Be. 85. § (3) bekezdésében írt igazmondási kötelezettségére és a hamis tanúzás törvényes következményeire.

A nyomozó hatóság ugyancsak törvénysértően nem oktatta a kihallgatások időpontjában még gyermekkorú **1. sz.** és **2. sz.** tanúkat, a Be. 86. § (1) bekezdése és a Be. 85. § (3) bekezdése szerinti igazmondási kötelezettségre. Így e tanúk nyomozati vallomásának bizonyítékként történő értékelése során is a Be. 78. § (4) bekezdésében írt eljárási szabályt sértette meg az elsőfokú bíróság.

Az ítéletábla az eljárási szabálysértést akként küszöbölte ki, hogy a tanúk nyomozati vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette. Ez azonban a tényállást nem tette megalapozatlanná, hiszen a tanúkat a bíróság kihallgatta, és közülük a sértett nyomozati vallomásával egyező tartamú vallomást tett.

Eljárási szabályt sértett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor a tanúkat - akik akkor már betöltötték a tizennegyedik életévüket - nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában írt úgynevezett relatív mentességi jogára, tekintettel arra, hogy e tanúk saját magukra is terhelő vallomást tettek, és e vallomásukat az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelte.

A 3. sz., az 1. sz., a 4. sz. és az 5. sz. tanú vallomásának ugyanakkor az ítéleti tényállásra nincs kihatása, mivel az ő magatartásuk nem volt vád tárgyává téve.

Ugyanakkor a **2. sz. tanú** - aki a tényállás szerint részt vett a sértett bántalmazásában - esetén a mentességi jogra történt figyelmeztetés elmaradása érinti a saját tevőlegességére vonatkozó vallomását. Az ítéletábla az eljárási szabálysértést akként küszöbölte ki, hogy a fenti tanúk relatív mentességi joggal érintett azon vallomásrészleteit, amelyekben önmagukat bűncselekmény elkövetésével vádolták, a bizonyítékok köréből kirekesztette.

2. sz. tanú vallomásrészének kirekesztése a tényállást nem érintette, hiszen ő végig következetesen tagadta a 2012. december 4-i bántalmazást, az ő cselekvőségének megállapítására egyéb bizonyítékok mérlegelése alapján törvényesen került sor.

Eljárási szabályt sértett a másodfokú bíróság, amikor a fellebbezési nyilvános ülésen - a 4. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint - a jogorvoslati jog tekintetében a védőt és a törvényes képviselőt a vádlottat megelőzően nyilatkoztatta.

A Be. 323. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési nyilatkozatok sorrendjében a vádlott megelőzi a védőt, a Be. 451. § alapján a törvényes képviselő jogorvoslati jogára a védő jogai irányadók. Ebből következik, hogy a vádlott a törvényes képviselőt is megelőzi a fellebbezési nyilatkozatok sorrendjében.

Ezen eljárás szabálysértésnek az ügy érdemére kihatása nem volt, ezért a harmadfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozott.

* * *

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiánytalanul lefolytatta, és a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján a tényállást tudati tényekkel egészítette ki.

A vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az ítélet tábla a tényállást a Be. 388. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott jelenleg szakmunkásképzőben tanul, kőműves, hideg-burkoló szakon. Önálló jövedelemmel nem rendelkezik, szülei jövedelmi viszonyai nem ismertek

A **2. sz.** tanúval szemben a nyomozás megszüntetésére a Be. 190. § (1) bekezdés **d)** pontja alapján került sor.

Egyebekben az első- és másodfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan, azt az ítélet tábla a fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel határozatának alapjául elfogadta.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi következtetésre jutott, amikor nem látta megállapíthatónak, hogy a vádlott és gyermekkorú társa között szándékegység állt fenn. A másodfokú bíróság e körben kifejtett jogi indokaival az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A törvényszék a vádlott cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette, és helyesen utalt arra, hogy a gyermekkorú elkövetőtárs miatt - hiszen ő erre figyelemmel nem büntethető - nem minősül a cselekmény társtettesként elkövetettnek.

A vádlott 2012. december 4-én testi épségre irányuló szándékkal ütötte meg a sértettet, a tudata átfogta, hogy a támadott testtájék a társának fájdalmas és érzékeny szerve, annak többszöri közepes erővel történő megütése nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozhat. Eziránt közömbös maradt, abba belenyugodott. Így a cselekményt eshetőleg szándékkal valósította meg.

A cselekmény indítékára figyelemmel - erőfitogtatás, társ megalázása - nyilvánvaló, hogy a maradandó fogyatékosagra, mint eredményre a vádlottnak még az eshetőleges szándéka sem terjedt ki.

Az eredmény bekövetkezését a vádlott azért nem látta előre, mert a kellő körültekintést elmulasztotta, így az eredmény tekintetében a cselekményt a gondatlanság enyhébb formájával, hanyagsággal valósította meg.

A harmadfokú bíróság nem osztotta a védőnek arra vonatkozó jogi álláspontját, hogy az eredményre kiterjedő gondatlanságra figyelemmel nem lehet szó a vádlott és gyermekkorú társa közötti szándékegről.

A vegyes bűnösségű bűncselekmény esetén a szándékegységnek az alapesetre kell kiterjednie. A vegyes bűnösségű bűncselekmények szándékos bűncselekmények, függetlenül attól, hogy az eredmény vonatkozásában akár az összes, vagy csak az egyik elkövetőnek csupán a gondatlansága állapítható meg. Nem tévedett tehát a másodfokú bíróság, amikor a szándékegységet a vádlott és gyermekkorú társa között megállapította.

A büntetés kiszabása során az ítélőtábla súlyosító körülményként a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát értékelte a vádlott terhére, további enyhítő körülmény az időmúlás, hiszen a cselekmény óta közel három év telt el, valamint a gondatlanság enyhébb foka és a hosszú büntetőeljárás.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a cselekmény nagyobb tárgyi súlya ellenére, a cselekmény elkövetésekor a tizennegyedik életévét csak négy hónappal meghaladó vádlottal szemben a közel három évi időmúlásra tekintettel, az enyhébb intézkedés alkalmazása is elegendő, mivel a büntetés célját a hosszú büntetőeljárás alatt állás is kellően szolgáltatta.

Ezért a vádlottat a Btk. 63. § (1) bekezdés a) pontja, és a Btk. 64. § (1) és (2) bekezdés alapján megrovásban részesítette.

Erre figyelemmel a pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az enyhítésre irányuló fellebbezést alaposnak ítélve, a másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, a Be. 398. § (1) bekezdése alapján, egyebekben pedig a Be. 397. § alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés részben eredményre vezetett, ezért a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség vonatkozásában akként rendelkezett a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, hogy azt az állam viseli.

Szeged, 2015. szeptember hó 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Fkhar.I.79/2015/4. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 9.Fkf.202/2014/4. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 30.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke